

EMMA HAAPANIEMI

NELJÄN VIRRRAN MAA

– MIA –

EMMA HAAPANIEMI

NELJÄN VIRRAN MAA

- MIA -

© 2024 Emma Haapaniemi

Kansi: Tero Harsunen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7115-0

SISÄLLYS

Maa tärähtelee	5
Unessa kaikki oli vain valoa	6
Silmät metsässä	10
Fabula	15
Lordi Medihol	18
Galleriassa	23
Virran viemää	25
Jyvä	29
Punaiset tähdet	32
Frank	35
Yhdessä luolaan	38
Jätit	40
Kohti loputonta	48
Jätit tulevat	51
BO on kuollut	53
Neljän virran risteys	58
Jabmiidahkka	59
Hahmo vedessä	60
Lordi oli täällä	64
Uusia uhreja	67
Johtolankoja ja pohdintaa	68
Fabula ja Medihol	70
Kummallisia pelottavia tuoksuvia häkkyröitä	77
Pakoon	80
Mia	88

Sairaalassa	93
Wilhelm ja Bo	95
Ambulanssi	107
Kartanolle	113
Yllättävä, pelottava hetki	117
Jälleen ambulanssilla matkaan	123
Muistoja nuoruudesta	126
Mitä nyt?	129

Maa tärähtelee

Maa tärähtelee. Karvainen jalka iskeytyy vesilammikkoon ja keltaiset silmät pelkäävät näkemäänsä. Karvainen pitkäkyntinen käsi painuu nyrkkiin hänen juostessaan samankaltaistensa joukossa pakoon vaaraa. Hän vilkaisee vielä taakseen. Synkkyuden ja liekkien keskellä näkyy hupullinen, pelosta elävä, valtava hahmo.

Hän kääntää katseensa eteen. Juoksee suuren ja kirkkaan portaalin kyljessä sijaitsevan lasikuvun luokse. Tämä lasikupu on suojanut kaunistajaa ja mystistä maailmaa ikuisesti. Ikuisuus päättyy tänään.

Nyrkki iskeytyy kupuun. Kupu hajoaa kuin tähdeksi maahan. Portaalin valo himmenee. Valtava energiavirta purkautuu kuvun sisäältä. Valo kirkastuu. Hänen lävitseen kulkee valoa, energiaa joka solun sisälle. Hetkeen hän ei näe. Hän tuntee. Tämä on ainoa tie. Ainoa tie vapauteen.

Kello lyö juuri puoli yksitoista illalla. Lumimyrsky on noussemassa metsän ylle. Ihmiset varautuvat sähkökatkoksiin ja sulkeutuivat koteihinsa. Yhtäkkiä taivas täyttyy valosta. Sähköt sammuvat. Kaupunki pimentyy ja ainoa valo on valtava taivaan loistava valo. Kirkkaampi kuin aurinko. Aika tuntuu pysähtyvän. Samassa tuo hetki myös katoaa. Pimeys peittää maan ja sähköt palaavat.

Suuren metsän siimeksessä, suojassa kaikilta kaupungin hälinöiltä sijaitsee vanha kauan sitten hylätty kartano. Kartanon kello on puoli yksitoista. Kellon viisarit kiihdyttävät vauhtiaan. Kellon viisarit pyörivät kuin ruletti. Kartanon seinä repeää. Valtava valo peittää kartanon suuren huoneen. Valosta astuu karvainen jalka.

Kello pysähtyy puoli yhteentoista.

Valo himmenee.

Unessa kaikki oli vain valoa

- Herätys, herätys! Mia heräsi pikkusiskonsa Milenan kuis-kauksiin.

Aluksi hän vain käänsi kylkeä, mutta kun Milena ei lopettanut kuiskaamista, Mian oli pakko nousta istumaan. Hän katsoi puhe-limestaan kelloa, joka näytti vasta puoli kuutta aamulla. Mia kysyi väsyneellä äänellä:

- Miksi herätit minut näin aikaisin, nythän on viikonloppu.

Mia katsoi siskoaan silmiin.

- Näin pahaa unta, jossa olin metsässä yöllä ja jättimäiset kivet heräsivät henkiin ja ne olivat tulossa mun päälle! Milena selitti.

Mia passitti siskonsa takaisin nukkumaan ja nukahti lopulta itsekin uudelleen.

Mia nukkui lopulta puoli kymmeneen asti. Silloin hän heräsi kattilan kolahdukseen. Vielä hieman unisena Mia laskeutui yöpu-vussaan alakertaan, josta leijaili juuri keitetyn kaurapuuron tuoksu. Milena oli kerennyt käynnistää jo television ja Mian äiti Sonja tuli ala-kertaan jo tallivaatteissa. Mian perhe omisti suuren ratsastuskoulun ja työtökkin olivat saaneet ikiomat ratsut. Kun Mia oli pukeutunut, hän katseli ikkunasta aitauksissa seisovia hevosia värikkäissä loimissaan.

Ratsastuskoulun valkoiset suuret rakennukset ja puiset ai-taukset olivat ihan heidän talonsa naapurissa.

Tallilla oli jo paljon väkeä, kun Mia perheineen saapui. Olihan nyt hiihtoloma. Mia käveli suoraan kotoaan talliin Arembran karsi-nalle. Arembra on Mian iso musta Friisiläistamma. Milena taas käveli Mian perässä Arembran vieressä olevaan karsinaan, jossa seisoj hänen pieni tummanruskea shetlanninponinsa Marenki. Mia ryhtyi heti varustamaan tammaansa. Hän joutui useaan otteeseen keskeyttämään Arembran hoidon auttaessaan muita ratsastajia. Tyttö suitsitti ainakin kolme hevosta ja auttoi satulavyön laitossa. Lopulta kuitenkin tallipi-halla seisoj upea ratsukko valmiina lähtöön.

Juuri, kun Mia oli nousemassa mustan tammansa selkään, valkoinen auto kaartoi tallipihaan. Mia kääntyi katsomaan, kuka sieltä tuli. Autosta nousi vaaleahiuksinen, puhtaaseen ratsastusasuum pukeutunut poika puhelintaan tuijottaen. Mian pisamaisille kasvoille levisi suuri hymy:

- Wilhelm!

Mia jätti hevosensa niille sijoilleen ja juoksi kiharat hiukset olkapäillä heiluen halaamaan poikaa.

- Moi Mia, kiva nähdä pitkästä aikaa. Wilhelm sanoi ilahtuneena, mutta jatkoi edelleen puhelimen tuijottamista.

- Katsotko sä vieläkin noita autovideoita? Tyttö kysyi.

- Juu. Poika mumisi ja vaikutti kovasti videoonsa kiinnostuneelta.

- Wilhelm laita se puhelin pois. Autosta noussut Wilhelmin äiti huokaisi.

Sitten hän katsoi Miaa hymyillen ja sanoi:

- Mukava nähdä pitkästä aikaa. Tyttö hymyili ja sanoi:

- Jep, kiva nähdä sinuakin.

Mia katseli hetken Wilhelmin äitiä ja päätteli tämän valkoisesta jakusta ja hameesta, ettei hän ja hänen autossa odottava miehensä ollut jäämässä tallille. Mia oli oikeassa, sillä mitään sanomatta Wilhelmin äiti palasi autoon ja auto hurautti käyntiin. Sitten he ajoivat pois.

Mia ja Wilhelm kävelivät Arembran luokse. Kävellessä Mia kysyi:

- Miten siellä Ruotsissa meni?

- Siellä oli tylsää, kun ei päässyt sun kanssa ratsastamaan.

Wilhelm vastasi.

- Olin juuri lähdössä maastoon, haluatko lähteä mukaan? Mia, kysyi iloisesti ottaessaan kiinni Arembran suitsista.

Wilhelm vastasi hymyillen:

- Joo, odota hetki, haen Edwardin.

Hetken päästä poika tuli ulos suuren valkoisen ruunan kanssa. Nuoret kiristivät satulavöitä ja nousivat ratsaille.

Metsäpolku oli vielä lumen peitossa, aurinko paistoi lumisten

kuusten lomasta. Vaikka pakkasta ei ollut montaa astetta, ilma tuntui paljon kylmemmältä. Kotoa lähtiessään Mian oli pitänyt pukea takki sisävaatteidensa ylle.

Myös pojalla oli takki päällä. Pieni tuulenvire puhalsi koko ajan nuorten kasvoille. Hevoset kävelivät vierekkäin päät alhaalla hännät rennosti heiluen. Hiljaisen metsän täytti nuorten iloinen puheen sorina. Wilhelm kertoi kaiken Ruotsista ja Mia kertoi kaiken tallilla tapahtuneesta.

Heidän maastoreittinsä varrella oli vanha kartano. Jotkut sanoivat sitä kummitustaloksi, mutta Mia ja Wilhelm eivät sitä pelänneet. Mutta tällä kertaa kartanoa ohittaessaan tunnelma oli erilainen.

Nuoret tunsivat hevosten jännittyvän allaan ja he näkivät niiden silmien vilkuilevan ympärilleen hermostuneesti. Arembra oli jo vähällä karauttaa tiehensä, ellei Mia olisi saanut sitä pidettyä allaan. Nuoret katselivat ympärilleen ja etsivät syytä hevosten hermostumiseen. Sitten he näkivät jotain veret seisauttavaa: Kartanon ikkunaan piirtyi karmea kuva sarvellisesta oliosta. Kuvan Punapupillinen ilkeänoloinen katse teki katsottavasta sietämättömän. Saman tien sen nähdessään nuoret painoivat hädissään pohkeensa hevosten kylkiin niin, että hevoset lähtivät täyteen juoksuun. He antoivat hevosten juosta kauas rakennuksesta ennen kuin jarruttivat. Hevosten siirtyessä käyntiin nuoret puhuivat ensin äsken näkemästään ja jatkoivat sitten kuulumisten jakoa.

Metsäretki venyi tunnista kahteen tuntiin ja Mian äiti alkoikin kysellä heidän peräänsä viesteillä. Mia vastasi äidilleen, eikä välittänyt käskevästä viesteistä tulla kotiin. Mukavan kuulumisien vaihdon aikana he eivät huomanneet jonkun tarkkailevan turvallisen välimatkan päästä.

Kun he vihdoinkin palasivat tallille, Milena tuli vastaan innosta tirskuen.

– Mikäs nyt noin hymyilyttää? Mia kysyi leikkisästi laskeutuessaan satulasta.

– Isä hankki kuusi lippua ensiviikon sirkukseen ja lupasi, että me saamme molemmat ottaa yhden kaverin mukaan. Milena hihkaisi.

Mia käänsi katseensa kohti vieressä seisovaa Wilhelmiä ja sanoi hymyillen:

– Haluatko sinä lähteä kanssamme sirkukseen? Poika nyökkäsi iloisesti.

Milena jatkoi:

– Mää kysyin naapurin Kerttua ja sen vanhemmat suostuivat. Nuoret löysäsivät satulavöitä, nostivat jalustimet ylös ja taluttivat hevoset talliin, jossa oli odottamassa kärttyisen näköinen Sonja.

Sonja kysyi ärtyneenä:

– Missä te oikein viivytte, Mia lupasit auttaa tallitöissä ja ratsastajien kanssa.

– Ja autankin, heti kun olen hoitanut Arembran. Mia huokaisi.

Loppuilta menikin Mialla tallitöissä ja kotiin hän pääsi vasta yhdeksän aikoihin illalla. Hän kävi suihkussa, vaihtoi tallivaatteensa yö vaatteisiin, haki limsatölkin ja popcornpussin ja lysähti sohvalle katsomaan Netflix-sarjaa. Hän meni nukkumaan vasta yhdeltätoista illalla. Hänen yönsä ei ollut rennoin mahdollinen, sillä unissa tapahtui vähän kaikenlaista. Se oli tuntunut Miasta erittäin todenmukaiselta, kuin hän olisi yhtäkkiä herännyt taivaasta. Unessa kaikki oli vain valoa.

Silmät metsässä

Aikaisin seuraavana aamuna Mian isä Marko herätti hänet. Mian äiti oli käsenyt tytön aamutalliin, kun ei eilen totellut häntä. Mia hieroi unisia silmiään ja löntysti tekemään aamutoimia. Ulkona oli pilkkopimeää ja sen lisäksi kylmä, mutta päivemmäksi oli ennustettu hieman lämpimämpää ja aurinkoista. Sääennustuksen luettuaan Mia sujautti aurinkolasit taskuunsa varmuuden vuoksi. Tyttö juoksi kiireisin askelin tallin ovelle. Pieni vainoharhainen tunne seurasi häntä, sillä Miasta tuntui, kuin joku olisi katsonut häntä varhaisen aamun varjojen suojissa. Hän ohitti tarhat, joissa yöpyneet hevoset odottivat jo aamuruokaa. Osa hevosista vilkuili metsään korvat hörössä. Eläinten eleet vahvistivat tytön tunnetta.

Tallin ovi aukesi hiljaa paljastaen pimeän tallin, josta kuului hevosten hörinää. Mia napsautti valot päälle. Hän aloitti kantamalla heiniä ulos pimeisiin tarhoihin. Juuri kun hän oli nostamassa toista kassia heinää telineeseen, hän näki jotain. Metsän varjojen suojissa häntä tuijotti keltainen silmäpari. Tyttö kirkaisi, pudotti säkin maahan ja juoksi takaisin talliin. Mia huohotti nojaten oveen ja mietti ääneen:

– Mikä se oli.

Hän olisi halunnut jäädä sisälle turvaan, mutta koska hän oli yksin tallilla, hänen oli palattava ulos. Hän veti syvään tallin heinän tuoksuista ilmaa ja avasi oven. Ulkona oli pimeää ja hiljaista. Tyttö käveli varovaisin askelin takaisin tarhoille ja vilkuili koko ajan ympärilleen. Vaikka häntä pelotti, häntä myös kiinnosti metsässä ollut otus. Hän toisti hiljaa ääneen laittaessaan loputkin heinät:

– En tahdo tulla hirviön syömäksi, en tahdo. Laitettuaan heinät hän juoksi takaisin sisälle pussit kädessään.

Aamun kuluessa aurinkokin jaksoi nousta taas taivaalle ja tallille alkoi tulla lisää ihmisiä. Mia säpsähti lakaistessaan tallikäytävää aamutallin jälkeen, kun yksi ratsastuksen opettajista astui sisälle talliin. Tytön valtasi syvä helpotuksen tunne, kun hänen ei tarvinnut

Kirje tallin ovesta muutti Mian ja Wilhelmin elämät
täysin. Nuorten on pelastettava Neljän Virran maa
Lordi Mediholilta yhdessä erikoisen ystävänsä Bo:n
kanssa. Kuka on Bo, entä kuka on Lordi Medihol?
Ja mitä Lordi haluaa Neljän Virran maasta?

9 789528 071150